

בעולמה של מיכל בקי, הדמויות עושות בדיוק את מה שהן רוצות. הן מגשימות מאוויים פרטיים, לפעמים קצת מגוחכים, לפעמים סתם מעשי קונדס. בעולם זה דרים בכפיפה אחת אנשים וחפצי יום-יום ההופכים תחת מכחולה למקור הנאה גדול. בקי מתנהלת עם ציוריה הלוך ושוב בציר הזמן. בעבודותיה משתמרת רוח המשובה העולצת של הילדות יחד עם מבט של אישה בוגרת. עבודותיה נוסעות באופן אסוציאטיבי בזיכרון הפרטי ומתוכו נבראים נושאי הציור. בעולם של בקי אישה יכולה לגור בתוך צנצנת מכחולים, או לטבול בהנאה בתוך גיגית. הגיגית היא מוטיב חוזר בעבודות - זו הגיגית מ"זרעים של מסטיקי" שדורות רבים של ילדים גדלו עליו, זו הגיגית בה רחצה אותה סבתה בשעת טיול בחו"ל, זהו מקום בו רוחצים תינוקות או מעמידים בחצר ביום חם להנאת הילדים. פעם הגיגית מכילה ילדה, פעם אישה, ופעם זוג, ואז גם עולים מי הגיגית על גדותיהם. הגיגית היא כלי קיבול המכיל את כל שלבי החיים.

מול הקרירות של הגיגית - השמיכה. בציורים אחרים עוטפת שמיכה את הדמות המצוירת. זו יכולה להיות שמיכת פוך גדולה, או שמיכת צמר, או כתם צבע בעל טקסטורה עבה העוטף את הדמות שבפנים. חלק מהדמויות בציוריה לובשות שמלות או מעילים כבדים שאינם מתאימים לטמפרטורות המקומיות והן נראות כאילו הגיעו מארץ אחרת ומזמן אחר.

ציוריה של בקי מלאים בהומור. לפעמים ההומור נובע מהכלאה מוזרה בין אישה לבטטה הנובטת על חוטמה, לפעמים מהלך רוח משוחרר כמו בציור בו אישה "נופלת" מהספה וידיה בתוך זוג כפכפים, ולפעמים מהגזמה בפרט פיזי כמו בציור ובו זוג הנוסע בספק עגלה ספק אופניים ולו תסרוקות גבוהות במיוחד, על סף הקריקטורה. המנעד של מקורות ההומור רחב, ולמעשה מצוי בכל מקום כי בקי משקיפה על העולם כמי שהמתרחש בו לעולם יפתיעה, כמי שלעולם תצליח לראות בו את הפן החורק, ההזוי ופורע הסדר.

בעולם של בקי דרים בכפיפה אחת תינוקות, ילדים ומבוגרים. לאלה גם לאלה עולם שלם ושווה ערך. מבחינה זו שייכת בקי לזן של מבוגרים המטפלים בילדות במבט שאינו מתנשא. בדומה לאריך קסטנר או לקדיה מולדובסקי שהילדות היתה עבורם כר נרחב ובו גוונים ובני גוונים אנושיים, משמרת בקי את זיכרונות הילדות מתוך תחושה של כבוד והזדהות. ואם כבר קדיה מולדובסקי, הרי שכמו בשיר "גלגוליו של מעיל" בו עובר המעיל מילד לילד, שום דימוי בציוריה של בקי אינו הולך לאיבוד: הגיגית תהפוך לקונכייה, מהקונכייה יולד ראש של תינוק, וראש התינוק יהפוך לראש אישה עם ציצית שיער שהיא אולי גם מכחול.

ובכל זאת, גם העולם הפרטי על שלל זיכרונותיו והמצאותותיו אינו יכול להוות חומה בצורה מפני המתרחש בחוץ. הציבורי פורץ כאורח לא קרוא אל תוך הפרטי וחודר ברגל גסה אל הציור. בשלושה ציורים קטנים המצוירים בריאליזם מודגש, מופיעים נופי טרשים ופה ושם עץ ומה שיכול להיות אולי צללית של מבנה. הנוף לכאורה ניטרלי, משולל דמויות ושום דבר לא קורה בו. אלא שבאחד הנופים מופיעים גדר תיל ופנס תאורה. הנוף מתהפך באחת ומסומן כשטח סגור ומתגונן. שטח תחת סכנה. בשלושה ציורים אחרים המצוירים בסגנון סכמטי ושטוח שאינו אופייני, מופיעות דמויות מפוחמות והן מיידות אבנים, יורות ומציתות אש בבניין. הציורים מצוירים מהר, בבהילות, כאילו הציירת אינה רוצה להתעכב יותר מדי על האירועים, כאילו הם מין כורח שנכפה על מי שמעדיף להמשיך ולגור בתוך גיגית או בצנצנת מכחולים אבל כל ההומור שבעולם שוב אינו יכול להוות מתרס או מחסום מפני מה שקורה שם בחוץ.

מחנך
2004